

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 275/2024-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Čurillom, J. Fabiniho 11, Spišská Nová Ves, proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6Tpo/17/2024 a proti jeho uzneseniu z 27. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6Tpo/17/2024 a jeho uznesením z 27. marca 2024 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Tpo/17/2024 z 27. marca 2024 **z r u š u j e** a **v e c v r a c i a** Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Košiciach **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **1 285,13 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 2. mája 2024 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, svojho základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6Tpo/17/2024 a jeho uznesením z 27. marca 2024 (ďalej len „napadnuté

uznesenie“). Navrhol priznať mu finančné zadostučinenie v sume 3 000 eur a prikázať krajskému súdu konať v jeho veci bezodkladne a prepustiť ho na slobodu, prípadne alternatívne prikázať jeho bezodkladné prepustenie z väzby na slobodu priamo ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 275/2024-20 zo 4. júna 2024 ústavnú sťažnosť prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu a jeho napadnutým uznesením. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

3. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je obvinený pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona spáchaný z osobitného motívu podľa § 140 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, oba spáchané formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením Mestského súdu Košice (ďalej len „mestský súd“) sp. zn. 44Tp/46/2023 zo 7. novembra 2023 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 6Tpo/76/2023 z 28. novembra 2023 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom jeho väzba začala plynúť 3. novembra 2023 o 14.55 h.

4. Sťažovateľ požiadal 5. februára 2024 o prepustenie z väzby na slobodu. O tejto jeho žiadosti bolo rozhodnuté uznesením mestského súdu sp. zn. 44Tp/46/2023 z 19. februára 2024 (ďalej len „uznesenie mestského súdu“) tak, že sa zamieta.

5. Proti označenému uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je námietka, že členom sťažnostného senátu krajského súdu bol JUDr. Ján Slovinský, otec splnomocnenca poškodeného [REDAKOVANÉ] – advokáta JUDr. Jána Slovinského.

7. Sťažovateľ ďalej namieta, že jeho základné právo bolo porušené aj „pre nedodržanie zákonných lehôt na rozhodnutie o väzbe“.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, replika sťažovateľa a ústne pojednávanie

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

8. Krajský súd k námietke nedodržania lehôt na rozhodnutie uviedol, že vec sťažovateľa mu bola predložená 25. marca 2024 a rozhodnuté o nej bolo už 27. marca 2024. Písomné vyhotovenie napadnutého uznesenia bolo zrealizované v zákonom stanovenej lehote 10 pracovných dní (elektronicky podpísané 12. apríla 2024) a prostredníctvom mestského súdu bolo doručené obhajcovi sťažovateľa 15. apríla 2024 a priamo sťažovateľovi do Ústavu na výkon väzby Košice 17. apríla 2024. Konanie pred krajským súdom tak trvalo celkovo 18 dní.

9. Vo vzťahu k námietke zaujatosti člena senátu krajský súd uviedol, že predmetom konania nebolo posúdenie viny sťažovateľa, ale otázka trvania väzby, vo vzťahu ku ktorej poškodený nemá žiadne procesné korelácie. Napadnuté uznesenie nemožno považovať za úkon, ktorý by sa poškodeného priamo týkal, ako to pre vylúčenie sudcu pre pomer k osobám explicitne predpokladá § 31 ods. 1 Trestného poriadku. Výrazom toho je skutočnosť, že ani uznesenie mestského súdu o zamietnutí žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu a ani uznesenie sťažnostného krajského súdu sa nedoručuje poškodenému, resp. splnomocnenému zástupcovi poškodenej strany, keďže nemajú zákonné oprávnenie tieto rozhodnutia o väzbe napadnúť opravným prostriedkom.

10. V dôsledku už uvedeného navrhol krajský súd, aby ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel.

III.2. Replika sťažovateľa:

11. Sťažovateľ považuje vyjadrenie krajského súdu za „*bagatelizovanie*“, pričom trvá na tom, že v jeho veci rozhodoval nezákonný sudca.

12. Pokiaľ ide o dĺžku rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, žiadosť bola podaná 9. februára 2024 a napadnuté uznesenie mu bolo doručené až 14. mája 2024, a teda o jeho žiadosti sa celkovo rozhodovalo viac ako tri mesiace.

III.3. Ústne pojednávanie:

13. Ústavný súd v danom prípade na základe § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením a postupom krajského súdu z dôvodu rozhodovania zaujatým sudcom a z dôvodu nerešpektovania požiadavky na rýchllosť rozhodovania o osobnej slobode.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva z dôvodu nerešpektovania požiadavky na rýchllosť rozhodovania:

15. Ústavný súd k požiadavke urýchlenosti rozhodovania o väzbe stabilne judikuje, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o väzbe v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, III. ÚS 636/2017, II. ÚS 127/2020, II. ÚS 11/2022).

16. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že v situácii, keď dĺžka rozhodovania všeobecného súdu vo väzobnej veci už na prvý pohľad nespĺňa požiadavky urýchlenosti (na jednom stupni nie viac ako jeden mesiac), je úlohou príslušného súdu vysvetliť dôvody oneskorenia alebo poukázať na výnimočné okolnosti ospravedlňujúce takéto oneskorenie (porov. rozsudok

Veľkej komory vo veci Musiał proti Poľsku z 25. 3. 1999, sťažnosť č. 24557/94, bod 44; tiež rozsudok vo veci Koendjibiharie proti Holandsku z 25. 10. 1990, sťažnosť č. 11487/85, bod 29; I. ÚS 423/2020, I. ÚS 564/2020).

17. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľa postupom krajského súdu, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že krajskému súdu bola väzobná vec sťažovateľa predložená 25. marca 2024. Krajský súd o sťažnosti sťažovateľa rozhodol napadnutým uznesením 27. marca 2024. Napadnuté uznesenie bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 15. apríla 2024 a sťažovateľovi 17. apríla 2024.

18. Zohľadňujúc uvedené časové súvislosti, dospel ústavný súd k záveru, že krajský súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu mestského súdu rešpektoval požiadavku na urýchlenosť svojho rozhodovania. Napokon túto skutočnosť nespochybňuje ani sťažovateľ vo svojej replike.

19. Ak sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že ústavný súd má posudzovať lehotu od podania jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu až po doručenie napadnutého uznesenia, ústavný súd konštatuje, že prieskumu väzobného rozhodovania ústavným súdom síce podlieha rozhodovanie ako celok, no za obdobie rozhodovania mestského súdu nemôže niesť zodpovednosť krajský súd. Zodpovednosť krajského súdu za urýchlenosť rozhodovania totiž začína a je vymedzená obdobím od predloženia opravného prostriedku (sťažnosti) na rozhodnutie zo strany mestského súdu samotnému krajskému súdu. V prípade potenciálneho porušenia požiadavky urýchlenosti v rámci prvostupňového väzobného konania je takéto porušenie pričítateľné na vrub mestskému súdu, ktorý v danom časovom období vo veci sťažovateľa konal a rozhodoval. Sťažovateľ, ktorý je pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, mestský súd ako porušovateľa svojich práv v petite ústavnej sťažnosti a ani v jej odôvodnení neoznačil. Vzhľadom na uvedené bol už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti predmet konania vymedzený tak, ako je uvedené v záhlaví tohto nálezu, a teda na prieskum postupu krajského súdu a jeho napadnutého uznesenia.

20. Z uvedených dôvodov ústavný súd tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovел (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva z dôvodu rozhodovania zaujatým sudcom:

21. Sťažovateľ ďalej namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu z dôvodu, že o jeho sťažnosti proti uzneseniu mestského súdu rozhodoval zaujatý (nezákonný) sudca.

22. Ústavný súd stabilne judikuje, že požiadavka nestrannosti sudcu sa dotýka samej podstaty spravodlivosti a jej vnímania. Nestrannosť znamená absenciu zaujatosti či predsudku, znamená, že sudca nemá žiaden osobný záujem na výsledku konania. Rozhodovať nestranne nie je právom, výsadou či privilegiom sudcov. Ide o základnú povinnosť sudcov, o štrukturálny prvok súdneho systému a jeho riadneho fungovania (IV. ÚS 310/2020).

23. Nestrannosť sudcu znamená absenciu predsudku alebo zaujatosti, pričom pri posudzovaní nestrannosti sa rozlišuje subjektívny prístup, pri ktorom sa skúma stav mysle sudcu, teda to, čo si sudca v danej situácii myslel vo svojom vnútornom fóre, a objektívny prístup, pri ktorom sa skúma, či sudca poskytuje dostatočné záruky, aby bola vylúčená každá pochybnosť o jeho nestrannosti. V prípade subjektívneho hľadiska nestrannosti sa nestrannosť sudcu predpokladá

až do predloženia dôkazu o opaku (rozsudok vo veci Piersack proti Belgicku z 1. 10. 1982, sťažnosť č. 8692/79, bod 30). Objektívny prístup spočíva v posúdení otázky, či nezávisle od osobného správania sudcu určité overiteľné skutočnosti vzbudzujú pochybnosti o jeho nestrannosti, pričom i vonkajšie zdanie môže byť dôležité. Vylúčený by preto mal byť každý sudca, u ktorého sa možno oprávnene obávať, že mu chýba nestrannosť, pretože v hre je dôvera, ktorú musia súdy v demokratickej spoločnosti v očiach verejnosti vzbudzovať (rozsudok Veľkej komory vo veci Morice proti Francúzsku z 23. 4. 2015, sťažnosť č. 29369/10, bod 78). V danej súvislosti má význam aj tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach strán. Rozhodujúcou v tomto smere je skutočnosť, či pochybnosti sťažovateľa o nedostatku nezaujatosti príslušného sudcu môžu byť objektívne opodstatnené (rozsudok vo veci Ferrantelli a Santangelo proti Taliansku zo 7. 8. 1996, sťažnosť č. 19874/92).

24. Takzvaná objektívna nestrannosť sa posudzuje podľa objektívnych symptómov. Sudca môže byť subjektívne nestranný a nezaujatý, ale i napriek tomu môže byť jeho nestrannosť vystavená oprávneným pochybnostiam vzhľadom na jeho status, rôzne funkcie, ktoré postupne vo veci vykonával, alebo vzhľadom na jeho pomer k veci, stranám konania, ich právnym zástupcom, svedkom a pod. V každom jednotlivom prípade je potrebné posúdiť, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (rozsudok vo veci Pullar proti Spojenému kráľovstvu z 10. 6. 1996, sťažnosť č. 22399/93, bod 38). Osobitne je potrebné skúmať charakter vzťahu medzi špecifikovanými osobami, a teda či ide o príbuzenský vzťah, o blízke priateľstvo, o vzťah finančnej závislosti, prípadne vzťah nadriadenosti a podriadenosti (rozsudok vo veci Steck-Risch a ďalší proti Lichtenštajnsku z 19. 5. 2005, sťažnosť č. 63151/00, bod 38 a nasl.).

25. Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní. Z citovaného ustanovenia Trestného poriadku vyplýva, že vymedzené druhy vzťahov môžu vyvolávať pochybnosti o nezaujatosti sudcu konajúceho súdu – jeho pomer k veci, účastníkom konania, ich zástupcom a tiež inému orgánu činnému v trestnom konaní. Hoci to z právnej úpravy explicitne nevyplýva, z povahy veci je zrejmé, že tieto vzťahy majú zostupnú tendenciu, pokiaľ ide o spôsobilosť vyvolať pochybnosti o nezaujatosti sudcu konajúceho súdu s následkom jeho vylúčenia z konania a rozhodovania veci. Vzťah s najväčším potenciálom vyvolať pochybnosti o nezaujatosti sudcu je pomer k veci, na opačnom konci spektra bude nepochybne pomer k zástupcom účastníkov konania (IV. ÚS 310/2020, tiež uznesenia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 808/2013 z 26. 8. 2014 a sp. zn. II. ÚS 2127/2014 z 22. 10. 2014). Z uvedenej hierarchie vzťahov vyplýva, že pomer k veci by mal v zásade vždy mať za následok vylúčenie sudcu z konania a rozhodovania o tejto veci, pomer k účastníkom konania nemusí nevyhnutne viesť k jeho vylúčeniu. Pomer k zástupcovi účastníka konania by spravidla mal viesť k vylúčeniu sudcu len výnimočne, a to v závislosti od konkrétnych okolností danej veci a pri dôslednom zohľadnení povahy a intenzity tohto vzťahu (IV. ÚS 310/2020, tiež *NEMEŠKALOVÁ ROSINOVÁ, A.*: Objektívny test nestrannosti v prípadoch vzťahu sudcu

k účastníkom konania a ich zástupcom. In: *Jurisprudence* 6/2017, s. 35 – 36; tiež tam uvedené uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 808/2013 z 26. 8. 2014).

26. V posudzovanej veci v rámci aplikácie objektívneho testu nestrannosti bolo teda potrebné v prvom rade vymedziť postavenie označeného člena konajúceho senátu krajského súdu a osoby, kvôli ktorej je sťažovateľom zaujatosť v označenej väzobnej veci namietaná. V ďalšom kroku nasledovala kvalifikácia povahy vzťahu špecifikovaného člena senátu a uvedenej osoby a napokon posúdenie intenzity tohto vzťahu.

27. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade ide z procesného hľadiska o vzťah sudcu (člen konajúceho senátu krajského súdu) rozhodujúceho o väzbe sťažovateľa k splnomocnencovi poškodeného v dotknutom trestnom konaní. Predmetný vzťah má povahu príbuzenského vzťahu, pričom tento vzťah vzhľadom na skutočnosť, že ide o blízkych príbuzných (otec a syn) možno kvalifikovať ako vzťah intenzívny. Príbuzný sudcu sa ako splnomocnenec poškodeného v dotknutej trestnej veci osobne, a teda priamo podieľa na zastupovaní poškodenej osoby ako advokát, ktorý vykonáva advokáciu samostatne v zmysle § 12 ods. 1 písm. a) zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov. Poškodený je podľa § 10 ods. 10 Trestného poriadku subjektom konania a v prípade podania obžaloby je v konaní pred súdom stranou, a to stranou v kontrapozícii obžalovaného, o ktorého väzbe sa aktuálne v pozícii obvineného rozhodovalo. Na takej procesnej súvzťažnosti nič nemení rozhodovanie „len“ o väzbe obvineného, proti ktorého výsledku nemá poškodený právo na doručenie rozhodnutia a na podanie opravného prostriedku, keďže bazálny konflikt záujmov je stále prítomný.

28. Z okolností danej trestnej veci ďalej vyplýva, že sťažovateľ bol vzatý do tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku pre dôvodnú obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti, pretože by mohol dokončiť vyšetrovaný skutok kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin vraždy v štádiu pokusu, kde útok mal byť smerovaný proti poškodenému. Za takýchto okolností, keď sa ustálený dôvod väzby opiera o dôvodnú obavu z dokonania vyšetrovaného skutku, kde poškodený mal byť objektom špecifikovaného útoku naplňajúceho právnu kvalifikáciu trestného činu vraždy, je tvrdenie krajského súdu o tom, že poškodený nemá žiaden vzťah k väzobnému rozhodovaniu, teda teoreticky nemôže mať žiaden potenciálny záujem na výsledku väzobného rozhodnutia, nepresvedčivé. Naopak, pri zohľadnení okolností uvedených v predchádzajúcom bode a tomto bode ide o učebnicový príklad vylúčenia sudcu z dôvodu možnosti mať pochybnosť o jeho nezaujatosti podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku, teda pri primárnom hodnotení z pohľadu kritérií tzv. objektívneho testu nezaujatosti, keď kritériá subjektívnej nezaujatosti už nemajú rozhodujúci vplyv. Diskvalifikácia sudcu z rozhodovania v takom prípade znamená, že vecný prieskum dotknutého rozhodnutia už nie je „v hre“, pritom s negatívnym výsledkom pre rozhodnutie.

29. Nad rámec uvedeného ústavný súd dopĺňa, že sťažovateľ pred krajským súdom namietal aj to, že vo vzťahu k jeho osobe zanikla dôvodnosť jeho trestného sťahania, keďže nové dôkazy mali podľa jeho názoru rozptýliť podozrenie zo spáchania predmetného skutku vo vzťahu k jeho osobe.

30. Intenzita vzťahu medzi namietaným sudcom a splnomocnencom poškodeného v spojení s okolnosťami danej trestnej veci tak podľa ústavného súdu môžu vyvolať objektívne pochybnosti o nedostatku nezaujatosti namietaného sudcu – člena senátu, ktorý vydal napadnuté uznesenie.

31. Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že postupom krajského súdu a jeho napadnutým uznesením bolo porušené základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

32. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti a svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím boli porušené práva alebo slobody, takéto rozhodnutie zruší. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie. Podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Vzhľadom na skutočnosť, že došlo ku konštatovaniu porušenia práva sťažovateľa, bolo v zmysle právnej úpravy nevyhnutné namietané uznesenie krajského súdu zrušiť a následne vec krajskému súdu vrátiť na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu), v ktorom je krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

33. Sťažovateľ taktiež navrhol, aby ho ústavný súd príkazom prepustil z väzby na slobodu.

34. Príkaz na prepustenie z väzby na slobodu zo strany ústavného súdu predstavuje výnimočné opatrenie určené pre špecifické a ojedinelé prípady porušenia práv sťažovateľov. O jeden druh takýchto prípadov pôjde, ak sa zrušením napádaného rozhodnutia stráca ústavný titul na držanie vo väzbe – napr. v situácii, keď sa napadnutým rozhodnutím rozhodlo o predĺžení väzby (III. ÚS 128/05, III. ÚS 84/06), alebo ak ide o opätovné porušenie práv obvineného vo väzbe (III. ÚS 295/05, III. ÚS 79/02), prípadne, celkom výnimočne, ak sa „súdne rozhodnutie opiera o dôvod väzby, ktorý v danom čase nemôže existovať“ (III. ÚS 33/2021). Taktiež by jedným z takýchto výnimočných prípadov mohla byť situácia, keď by ústavný súd dospel k záveru o neexistencii „dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu“ v konkrétnom prípade, a teda by bola spochybnená samotná dôvodnosť trestného stíhania, v rámci ktorého bola väzba uvalená (I. ÚS 200/2021). Takáto situácia však vo veci sťažovateľa nenastala, a preto ústavný súd tomuto návrhu sťažovateľa nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

35. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie ústavnej sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

36. Vzhľadom na možnosť korekcie nedostatkov postupu krajského súdu po zrušení jeho rozhodnutia a vrátení veci na nové konanie a tiež s prihliadnutím na okrajový aspekt primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd nevidel dôvod na navyšovanie satisfakcie aj finančným zadosťučinením, preto v uvedenej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel (podobne II. ÚS 295/2024; bod 4 výroku tohto nálezu).

V.
Trovy konania

37. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať aj náhradu trov konania pred ústavným súdom. Ústavný súd v zmysle § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom, a priznal mu náhradu v sume 1 285,13 eur. Ústavným súdom priznaná suma náhrady trov konania pozostáva z odmeny za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti, vyjadrenie k stanovisku krajského súdu) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) pri tarifnej odmene za jeden úkon právnej služby v roku 2024 v sume 343,25 eur (§ 11 ods. 3 vyhlášky) a režijnom paušále ku každému z nich po 13,73 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) so zohľadnením skutočnosti, že je právny zástupca sťažovateľa platcom dane z pridanej hodnoty (bod 3 výroku tohto nálezu).

38. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2024

Libor Duľa
predseda senátu